

Omul

Samoila

Plictis franjurat de orbul dispreț
Zace tăcut în coduri spontane,
Ironii reci cu fete morgane,
Se odihnesc în cupele de preț.

Neant cu dor de viață sterilă,
Pe un suflet plecat în vacanță,
Zboară cu-aripi de moartă acvilă
Cărand un gând, un spasm, o speranță.

Vise impure cu dor decadent
Colindă norocul dintre spații
Cu zbateri dese, avânt inocent,
Delir de poet între libații.

Omul-pământ cu rang de gândire,
Fuge spințar ca mânzul măiastru,
Se plimbă cu ură și iubire
Ca să-nțeleagă visul albastru.